YÜZ CUMHURİYET BİN İSTİKLÂL

Muhteşem meşaleleri izleyebilmek için bir kibritin çıkardığı ilk kıvılcıma şahit olmak gerekir. Çünkü bir cumhuriyettin başlangıcı cılız bir ateş parçasından doğacaktı. Mahzun Türk toprakları, kederli iç çekişleri, titrek nefeslerinden beliydi. Bir suretin iliklerine kadar hissettiği korku, endişe ve çaresizlik bir duyguda bütünleşmişti adeta fakat Allah'ın ölümlü ruhlara bahşettiği canlar İblisten faydalanırken unuttukları bir serzeniş vardı. Akif'in umutları bir kalemin mürekkebinde değildi. İnsanoğlu nefes aldığı sürece umudu her daim koca yüreğinde asi bir canavar niteliğindeydi. Akif'in kalemi milletin umut sembolü, Cumhuriyettin istiklâli olacaktı.

Kimsesiz, yorgun haneler vardı. Karanlığın tam ortasına mesken tutulan küçük bir mum ışığı nasıl da ahenkli danslarını sergiliyordu karanlığın en ücra köşelerinde. Bu karanlığı yok etmek gerekirdi. Gök, gebe kaldığı yağmur damlalarını yeryüzüne indirmek için görülüyor; hava kasvetini bir son daha artırıyordu. Serin bir tufan yeryüzüne indiğinde hava ayaz değildi fakat sıcak da değildi. Gizli bir meçhullük filiz vermişti bile. Saniyeler dakikayı, dakikalar saati kovaladığı zaman birimindeki sükûnet derin emarelerin bırakmıştı. Kim bilir? Belki yüzyılın mirası o tufanlı gecede Akif'in yüreğinden, ellerinden düşürdüğü mürekkep ilk defa kağıtla yüzleşmişti. Siyahın beyaza düşmanlığı, beyazın ise siyaha düşmanlığı o anda araf ucundayken belirdi. Siyahın içindeki beyaz noktanın savaşıydı. Bu, cumhuriyet savaşıydı. Bir tarafın mecruh kalpler ile zulmün arasındayken diğer bir tarafın toprak derdinin savaşıydı. Bir ana oğlunu cepheye gönderdiği zaman Akif'in dilinden düşen o şiir dökülür ancak."Kim bu cennet vatanın uğruna olmaz ki feda."İşte o sırada Akif'in yüreğinden bu cümleler kağıda düşerek can verdi. Ne yalan ne de gerçek korkulu bir karabasan çökmüştü kalemi tutan ellerin üzerine. O an, o saniye, o dakika da üç noktayı koyup yarım kalmış bir şekilde kısaldığını Türk evladına miras olarak bahşedebilirdi. Fakat yüreğinde Cumhuriyet'in melodisi çoktan kordonla bağlanmıştı bile. Birden soğuk bir matem havası doldurmuştu haneyi. Bir tek haneyi değil Türk'ün olduğu her yer ıstıraplı bir sis bulutu oluşturmuştu. Peki baharın habercisinde bir sureti coşkuyla karşılayacak özgürlük haberi ne zaman karanlık şafakları üzerine doğacaktı? Ne zaman Ulu Önder'in dudaklarından azat olacaktı ki Cumhuriyet? İlmek ilmek işlenmişti Cumhuriyet Akif'in biraz daha zamana ihtiyacı vardı, eksik kalan kıtaları tamamlamak için. Anaların gözü yaşlı idi. Çünkü şehit evladı Türk toprağına kanını akıtmıştı, ağıtına bir özgürlük bayrağı dikmişti. Toprak dahi küsmüştü şehit aldığı için. Öyle bir Cumhuriyet geliyordu ki Azrail dahi aldığı canı bırakacaktı o gün. Uçan kuş, düşen bir yaprak, gök kubbeler bile şahit olacaktı. Özgürlük adına dökülen kanlar

mavilerin en güzelliğinden dalgalanacağı zaman semalar dahi kıskanacaktı bu güzelliği. Cumhuriyet geleceği vakit tüm zincirler kırılacak, ateşi diniden bir miras ağıtı olacaktı. Yüzyılın mücevheri kalacaktı.

"Yarın Cumhuriyeti ilan ediyoruz."Diyen dudaklar koca cihana bir ışık tutmuş, yürekler Cumhuriyet diye sevinç çığlığı atmıştı. İşte o zaman devran tersine çoktan dönüş, Mehmet Akif Ersoy'un dizeleri ile elbet ile Cumhuriyet evladının karanlık yollarını aydınlatan bir meşale olacaktı. İstiklal Marşı'nın adına yüz Cumhuriyet bin istiklal düşecekti.